

ХРИСТИЯНСТВО И СМИСЪЛЪТ НА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ

ЗАЩО СМЕ ХРИСТИЯНИ?

Каква е целта на нашия живот? И в частност, на нашия християнски живот? Целта на нашия живот е вечният живот. Вечният живот пък е възобновяването на връзката на нашата душа със Светия Божий Дух. Възобновяването на тази връзка, която ние сме изгубили при грехопадението, не може да стане никъде, освен в християнството. По никакъв друг начин, освен чрез вяра в Христос. Чрез вярата в нашия Спасител Христос ние усвояваме Неговото изкупително дело. Биваме оправдани пред Божественото правосъдие. И когато застанем пред Божия съд и бъдем попитани кой ще отговаря за нашите грехове, посочваме Него - Той ще отговаря, Той ги е взел върху Себе Си.

Велика е Твоята милост към нас, грешниците, Господи!

Мнозина, за съжаление, принизяват и омаловажават великото дело на Изкуплението, което Христос, нашият

Спасител, е извършил. Мнозина, за съжаление, дори не знаят защо са християни. Толкова лекомислено, пренебрежително и даже (уви!) подигравателно се отнасят към християнството, сякаш то е незначително явление в живота им. Мнозина не разбират християнството, макар и да се наричат християни. Мнозина са християни по традиция или по стечение на обстоятелствата, а животът им е в разрез с християнството. Мислят, че като влязат в църква, като запалят свещ и постоят 2-3 минути, са извършили Божието дело. И излизат, за да се потопят в много „по-важните“ си дела от житейската суета. За вечния живот не са чували, а и да са чували, не се интересуват от него. „Никой - казват - не се е върнал оттам, за да каже какво има“. Или: „Като отидем там, ще видим“. Каква заблуда! Може ли да си християнин, а да не живееш с вечния живот, който ти е дал Христос?

„Ние - казват - сме християни, за да бъдем добри, човечни, милостиви, честни, морални хора“. И тези, които така мислят, не правят особена разлика между православие, римокатолицизъм и протестантизъм. „Важно е - казват - да вярваме в Христос. Нали всички сме християни?“ Или даже не правят разлика между християнство, ислям, юдаизъм и разните видове езичество. „Важно е - казват - да вярваме в Бога, без значение как ще Го наречем: Христос, Аллах или Буда. Нали Бог е един?“

Ужасна заблуда! И такива хора си въобразяват, че са християни! А не знаят каква е целта на християнството.

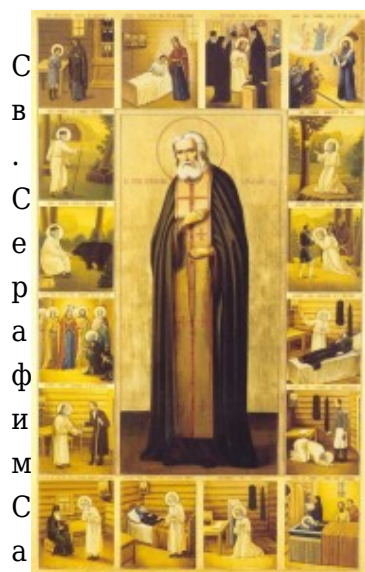
Да сме добри? Не, това не е целта на християнството. Никъде в Библията не е казано: „Бъдете добри“. Няма такъв текст. Да сме честни, морални, справедливи и т. н.? Или да обичаме ближния, да помагаме на бедните и т. н.? Съвсем не! Защото, за да бъде човек добър, честен,

морален, справедлив, да обича ближния и да помага на бедните, изобщо не е необходимо да вярва в Бога. На света има много атеисти, безбожници и нехристияни, които са добри, честни, морални, помагат на бедните и т. н. Т. е. за такава цел християнството изобщо не е необходимо: тя може да се постигне и без него.

За да разберем коя наистина е целта на християнството, нека се обърнем към словото Божие. В св. Библия не е казано: „бъдете добри“. Защото е ясно, че трябва да сме такива, но не това е нашата цел като християни. А е казано: „бъдете свети“: „Ще Ми бъдете свети люде“ (Изх. 22:31); „Осветявайте се и бъдете свети, защото Аз, Господ, Бог ваш, съм свет“ (Лев. 11:44,45; 19:2); „Освещавайте се и бъдете свети, защото Аз съм Господ, (свет) Бог ваш“ (Лев. 20:7, 26); „да бъдете свети пред вашия Бог“ (Числ. 15:40); „По примера на призовалия вас Светия и вие сами бъдете свети“ (1 Петр. 1:15); както и в същия смисъл е казано: „бъдете съвършени“: „Бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец“ (Мат. 5:48); „Бъдете съвършени и цялостни, без никакъв недостатък“ (Иак. 1:4); „Да пребъдете съвършени и изпълнени с всяка воля Божия“ (Кол. 4:12).

И така, целта ни като християни е не просто да бъдем добри, а да бъдем свети, да постигнем святост. Човек може и без вяра в Бога да постигне доброта и добродетелност в някаква степен. Но без правилна вяра в Бога човек никога не може да постигне святост, защото тя не е плод само на човешките усилия, а е дело най-вече на Божията благодат. Божията благодат можем да получим единствено в Христовата Църква - в светата Православна Църква. Никъде другаде. Нито в римокатолицизма, нито в протестантските секти, нито в други религии и вероизповедания.

р
офски

Бог ни е създал „по Свой образ“ (Бит. 1:27), като самоопределящи се личности. Сам Бог е Личност. Божият образ в нас е даденост. Но ние сме създадени освен това и по Божие подобие

(Бит. 1:26). То не е даденост, а процес. Божият образ го има у всички хора. Всеки човек е личност. Дали обаче в човека има Божие подобие или няма, зависи от самия човек, от неговия свободен избор. Божието подобие е дадено в нас като заложба, която ние трябва да развием в себе си. То е наша цел, наше призвание. Ние сме призвани към богоуподобяване. Богоуподобяването, или Божието подобие, това е именно светостта, за която стана въпрос по-горе и която е цел на нашия християнски живот. Както Бог е Един и Неговата св. Църква е една, така и тази едничка правилна цел на нашия живот може да се постигне само с помощта на Божията благодат, която действа единствено в едната Христова Църква – Православната. Никъде другаде. В никоя друга вяра или религия. Последните имат съвсем различни цели, свързани най-вече с материални интереси и политическо влияние.

Но човек, имайки Божия образ, е свободен, ако поиска, и да не развие в себе си Божественото подобие, а напротив – да развие демонично подобие, да се демоноуподобява. Как става това?

Зависи накъде човек ще насочи своите усилия: към вършене на добро или към вършене на зло. То е като всяка друга дейност. Който дълго време се упражнява в някоя професия, той става специалист в нея, майстор. Който дълго време върши добродетели, той до такава степен се усъвършенства в доброто, че става подобен на ангелите и на Самия Бог, става богоподобен; тъй да се каже, става професионалист в доброто. Става свят по душа и по тяло. Доброто става неотменно качество на неговата човешка природа. И идва момент, когато той дори става неспособен на зло – това е ангелското състояние. Тогава човек даже да би поискал да стори зло, не би могъл, защото е запазван от Божествената благодат. Придобил святост, човек още в земния живот предвкусва райското блаженство, приготвено от Бога за праведниците. Още в земния живот той живее вечен живот, който след смъртта му ще се разгърне в пълнота в Царството Христово.

Който пък дълго време върши зло, той придобива навик и до такава степен се усъвършенства в злото, че става подобен на демоните, става демоноподобен. „Да – ще каже някой, – аз не съм светец, но не съм и злодей. Нима Бог ще ме прати в ада?”

Такава е нагласата на онези християни, които, щом стане въпрос за греховете им, казват: „Аз нямам грехове: не съм убивал, не съм крал, не съм измамил. Нищо лошо не върша”.

Такава е нагласата, за жалост, на повечето православни християни у нас. За жалост, повечето православни християни у нас не знаят каква е целта на нашия християнски живот. Не знаят защо са християни. И, разбира се, не се стремят към святост и богоуподобяване, не жадуват за вечния живот, не търсят Царството Божие. Рядко влизат в църква, не се изповядват и причастяват или го правят формално. Ще се спасят ли? Ще влязат ли в Царството Христово? Самите те не търсят и не се стремят към това Царство, не показват, че непременно искат да бъдат там. Как тогава ще влязат? Без да желаят и без да са се потрудили ли? Не, Бог насила никого няма да спаси.

„Ако праведникът едвам се спасява – казва апостолът, – нечестивецът и грешникът де ще се яви?” (1 Петр. 4:18).

Ако праведникът едвам се спасява, какво да кажем за топлохладните християни, които са се оставили да ги носи течението на тоя свят? На такива Христос казва:

„Така, понеже си хладък, и нито горещ, нито студен, ще те изплювам из устата Си” (Откр. 3:16).

Тази масова заблуда, особено много разпространена в днешно време, още може да се нарече „християнство между другото”. Има ли обаче християнство „между другото”? Не, няма. Но повечето хора са с тази нагласа: те са първо чиновници, фирмени работници, професионалисти

в някаква област, родители, приятели, имат си хоби, и някъде на последно място са християни. Имат важни основни дейности в живота си и между другото понякога ходят на църква. По традиция. Или защото сега е модерно да се кръщават и да се венчават.

Истината обаче е, че християнство „между другото“ няма. Ние на първо място сме християни, и после – всичко останало: чиновници, работници, родители и т. н. Това е вярната, правилната нагласа, която няма да ни остави излъгани. Християнството е най-важното нещо в живота ни. Вярата в Спасителя Христос ни дава вечния живот, отваря ни вратите на Царството Небесно.

„Каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си?“ (Мат. 16:26).

„Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене; и който не взема кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене“ (Мат. 11:37-38) – казва Спасителят.

Автор: Йеромонах Йоан Филипов

Източник: <https://draganbachev.wordpress.com>